Autor: Rares Rusu

Expresul spre Berlin

Mai e putin si ajung cu trenul la Viena, in Wien – Westbahnhof. Urmeaza sa schimb trenul si sa iau un tren de noapte inspre Berlin. Stiu ca trebuie sa-mi cumpar rezervare, deoarece urmeaza sa calatoresc noaptea si in Germania este obligatoriu sa ai rezervare (in plus fata de biletul de tren) atunci cand calatoresti noaptea cu trenul.

Ies pe hol cu tot cu bagaje. Langa mine povestesc 4 tineri. Vorbesc intre ei in engleza. Intru in vorba cu ei si aflu ca trei dintre ei sunt elvetieni, iar a patra este o slovaca. Ii intreb incotro merg. Elvetienii merg catre casa. Elena, tanara din Slovacia, merge in Amsterdam. Toti urmeaza sa schimbam trenul in Viena. Baietii sunt studenti la facultatea de Biologie. Se intorc din Ucraina, unde au studiat vreme de 3 saptamani taigaua. Povestesc fascinati ce au vazut. Pe de o parte sunt foarte bucurosi ca au avut ocazia sa studieze taigaua si sunt ferm hotarati sa revina cand vor avea ocazia. Pe de alta parte imi destainue cate putin din "socul" economic al estului. Povestesc razand ca in excursia lor de trei saptamani, socotind drumul, mancarea, cazarea si echipamentul de care au avut nevoie, au cheltuit mai putini bani decat ar fi cheltuit in Elvetia. Discutia se incinge, radem cu totii, si imi pare rau sa vad trenul intrand in gara. Trebuie sa ma grabesc, am doar 20 de minute pana la plecarea trenului inspre Berlin. Ne luam ramas bun si ne pierdem in multimea de calatori.

Surpriza la ghiseu. Calculatoarele nu functioneaza, sau exista o defectiune legata de sistemul de eliberare a biletelor. Se poate intampla oriunde, nu? Functionarul ma indruma politicos sa cumpar rezervare din tren, direct de la controlor. Urc in tren si imi gasesc repede compartimentul. Suntem trei in compartiment. E deja ora 9, e aproape intuneric. Mai sunt 2 minute pana la plecarea trenului. Intra inca cineva in compartiment. Extraordinar! Este Elena, tanara din Slovacia, pe care tocmai o intalnisem in trenul spre Viena. A ales sa ia trenul spre Berlin pentru ca altfel ar fi trebuit sa astepte 3 ore pentru o legatura mai buna inspre Amsterdam. Ma bucur ca voi avea companie.

Parasim Viena si ne indreptam in noapte catre Germania. Atmosfera se destinde si facem cunostiinta cu ceilalti calatori din compartiment: Ramon si Annete. Ramon este din Columbia, locuieste la New – York, insa lucreaza de 3 luni in Italia, la unchiul sau. E foarte suparat pentru ca a vrut sa viziteze Praga si a fost intors de la granita cu Cehia. Viza lui nu era valabila si in Cehia. Annete locuieste la Berlin, este studenta la Academia de Arte Vizuale.
Elena este volubila si conversatia graviteaza in jurul ei. A calatorit mult si stie o multime de detalii din limbajul si gestica popoarelor. Ne explica incantata cum italienii au gesturi foarte expresive pentru o multime de stari sufletesti si ne arata cum poti sa vorbesti italiana cu mainile. Ramon ne confirma veridicitatea gesturilor.

Discutam despre carti si muzica. Sunt suprins cand Elena imi spune ca ii place Ionesco. Si Eliade. Ma gandesc instantaneu ce stiu eu despre Slovacia. Hmm. Mai nimic cred. Nimic despre care sa pot spune cu certitudine "e din Slovacia". Ma simt flatat si in acelasi timp usor stanjenit ca nu pot sa raspund cu aceeasi moneda.

Inainte de granita intra in compartiment un alt tanar. Markus, din Germania. Se instaleaza, scoate o carte si incepe sa citeasca. Imediat ce trecem granita apare o controloare masiva, dar cu zambet placut si ne cere biletele de tren. Aratam biletele. Tuturor ne lipseste rezervarea. 9 Euro, ne informeaza politicos controloarea. "De banii astia am fost luna trecuta pana la mare", ma gandesc in sinea mea. Elena nu stie nimic de rezervare. Este furioasa ca mai trebuie sa plateasca si spune ca nu i se pare normal ca mai trebuie sa plateasca dupa ce si-a cumparat bilet. Annete are o privire care cere ajutor. Ne intreaba daca vreunul din noi merge pana la Berlin. Nu mai are bani sa plateasca rezervarea. Markus se ofera imediat sa plateasca el. Annete respira usurata si ii multumeste sincer. Abia facusera cunostiinta in urma cu sfert de ora.

Trenul inghite kilometrii rapid si in compartiment se lasa linistea. Ma trezesc brusc. Este ora 3:35. In 10 minute trebuie sa cobor pentru a schimba inca o data trenul. Toti sunt adormiti. As vrea sa le spun ca mi-a facut placere sa ii cunosc. Dar nu vreau sa ii trezesc. Imi strang lucrurile si ies incetisor pe hol. Urmeaza statia mea.